

ויצא יעקב. יעקב מסיים את ההנהגה הקודמת. הוא פותח בהנהגה המשוועבדת לתורה. לכן, הוא פותח את המסע הארוך בבית מדרשו של שם ועבר. לאחר י"ד שנים, הוא "פוגע במקום". אמנם, יצחק אבינו כבר אמר שריח בנו כריח השדה אשר ברכו השי"ת, היינו הר המוריה, אבל יצחק עדיין מכנה את המקום "שדה". יעקב מבין שצריכים בית. הוא הולך לדאוג שאכן יהיה בית אלוקים. המסע ארוך. ולאחר לימוד תורה, הוא מלמדינו להתפלל תפילת הדרך. הוא מלמד לקדם בברכה את אנשי המקום. הוא פוגש את זוגתו ליד הבאר, מלמד אותה שיש "עם חסיד תתחסד" אבל גם יש "עם עקש תתפתל". לכן, אם לבן יחליט ללכת ברמאות, לא יישאר ברירה אלא להתנהג כלפיו כמו שהוא מתנהג. גם לאחר ההקדמה הזאת, לוקח המון זמן, עשרים שנה עד שיעקב גונב את לב לבן הארמי. וגם זה רק לאחר שהקב"ה שלח לו מסר שהגיע הזמן לשוב הביתה. סיום הפרשה יש לה "צליל צורם", יעקב ילמד בדרך הקשה שברית כרותה לשפתיים, רחל תפרד מהעולם על אם הדרך בגלל פליטת פה. סופה של הפרשה כתחילתה, יעקב נפגש עם מלאכים בדרך לארם ושוב נפגש עם המלאכים בחזרתו ארצה. זה מלמד שישירים דרכי השי"ת. הצדיק הולך בדרכי השי"ת ולא נופל באף אחת מהמהמורות שהיו בדרך ארם. המסר של ההפטרה עוד יותר ברורה. הנביא מדבר באופן ברור על הענשים על זה שסטו מדרך התורה. לכן זה הזמן של שובה ישראל עד ה' אלוקיך, כדי שנזכה לחזור לבית האלוקים, לשער השמיים, במהרה בימינו, אמן ואמן.

וזה שער השמים. הזכיר הכתוב ג' פעמים זה. ואמרו רז"ל הראהו בהמ"ק בנו וחרב ובנוי. בנוי מה נורא המקום הזה, חרב אין זה, ובנוי זה שער השמים. ולפ"ז לא ירמוז הכתוב רק שני מקדשים בלבד: ויתכן לפרש שיש בכתוב רמז לשלשה מקדשים ממה שידוע כי מלכת זה רמז לשכינה כמו זה אלוי ואנוהו. ואמר מה נורא המקום הזה, על בהמ"ק הראשון ששרתה בו שכינה. אין זה, על בית שני שלא שרתה בו שכינה כן כתוב בנבואת חגי וארלה זו ואכבדה. ואכבד כתיב, כי השכינה שהיא הה"א נחסרה משם. וזה שער השמים, על הבית הג' שכינה במהרה בימינו שתחזור העבודה והשכינה לירושלים כימי קדם. ומזה הזכיר כאן שמים שיהיה מעשה שמים לא בנין אדם כמו הראשונים שהזכיר בהם מקום ובית. וכן רמז משה בצרכות בנימון שבהמ"ק בחלקו, הוא שאמר ישכון לבטח עליו זה בית ראשון ששרתה בו שכינה שנקראת ידיד ה'. חופף עליו כל היום, זה בית שני שלא שרתה בו שכינה. ובין כתפיו שכן, זה בית ג' העתיד שתשרה בו שכינה. וכן תמלא במסכת נזיר היכל ה' היכל ה' המה, זה מקדש ראשון ומקדש שני ומקדש שלישי ש"מ תרי חרוב וג' יעמוד לעולם ע"כ: ונראה שהזכיר בשלישי לשון המה שהוא לשון מורה על דבר נלחי וקיים כלשון ודע כי כרובים המה. וכן כי מעולם המה. וכן דרשו רז"ל כלשון כתיב למאור. בית ראשון עמד ת"י שנה ובית שני ת"ך והכל כמנין כתי"ה, והענין הזה נרמז כלשון כתיב לפי ששני המקדשים היו מרמס ושניהם נחרבו, אבל בית שלישי להעלות נר תמיד כלומר מעלתו תמידית ואורו לא יפסק לעולם: ובמדרש וזה שער השמים, מכאן אתה למד שהמתפלל בירושלים כאלו מתפלל לפני כסא הכבוד, ששער

השמים הוא פתוח לשמוע תפלתו של ישראל שנאמר וזה שער השמים. והכונה כי הוא שער השמים לעלות משם התפלות והקרבות: מעניין לראות איך רבינו בחיי לומד מ"זה" את עניין בית המקדש. זה הרי עולה במספר י"ב כמנין שבטי ישורון. כללות עם ישראל, נכלל במקום מקדש. מדהים לראות, עשו בסרבו לבכורה הכולל עבודת המקדש אומר למה זה לי בכורה. יעקב כאשר נכנס לאביו לקחת את הברכות, שימו לב לדין ודברים "מה זה מהרת למצא בני", "אתה זה בני עשו", "ויעקבני זה פעמים את בכרתי לקח והנה עתה לקח ברכתי". ממש מדהים. שימו לב שניתן בכל הפסוקים ניתן להסתדר ללא המילה זה. אבל, כאשר זה, הוא היסוד של כלל ישראל, זה מורה על מקום מקדש של שבטי ישורון. זה מורה על שכינה שורה בישראל, הפסוקים מקבלים משמעות חדשה. להבנת העניין נקח צעד אחורה. מה נאמר כאן, שלושה פעמים זה, מה נורא המקום הזה, אין זה כי אם בית א', וזה שער השמים. שמתם לב, שהאותיות המלוות הם בדיוק האותיות החסרות למילוי שמו יתברך. ושינה בסדר, מפני שבית ראשון מרמז על חידוש ובריאת העולם אשר נברא בה' (בהבראם). בבית השני, אין זה שלא שרתה שכינה. בבית השלישי שהוא באות ו' (אות י' מאורך) לאחר מילוי שמו. כל זה תלוי אם נגשים כל אחד ואחד חלקו של יעקב אבינו בנדרו. אם יהיה א' עמדי, האם בכל מאוינו ומעשינו פונים להקב"ה שיצליח דרכינו, כי אין עוד מלבדו. האם תמיד נותנים לרבנו של עולם את הקרדיט הראוי. ושבתי בשלום אל בית אבי, היינו כל הזמן לחיות בשלמות, כדי לחזור לבית אבינו כאשר השלמנו באופן הרצוי, כל פעולתנו בעולם הזה. והיה ה' לי לא, לקבל עלינו גם מדת הדין באופן של רבי עקיבא, כל מה דעביד רחמנא לטב עביד, גם כאשר שכלינו הקט אינו קולט ומבין. לדעת שצדקתך א' משפטיך, תהום רבה. וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו, לך. שוב לתת מכל הטוב שהקב"ה העניק לנו, ולתת לשם שמים. ללא הנאות וללא כוונות של כבוד ופרסום. כאשר ננהג כך, נהיה כתיב, נשבור בעצם את הטבע האנושי. ידוע הוא, שכתית מביא את המאור. אך הפעם, כאשר נדע להיות כולנו יחד, ממילא נזכה לאורו, אור של תמיד, לבית השלישי, כמו שנאמר, ואמר ביום ההו הנה א' זה קיונו לו וישיענו זה ה' קיונו לו. זה בדיוק מה שהבין האב של ז"ה י"ב שבטי ישורון, שהמקום ששנים עשר אבנים מתאחדים לאחד (י"ב ועוד א' = אחד?) אזי יש בנין שלם, בנין נצח שלא ייחרב עולמית.

אעבדך שבע שנים ברחל, אין ספק שלא היה הלדיק נושא אשה להעמיד בנים אם לא היה בידו לפרנסה צפרט צפאר וכסות כחמרס ז"ל נושא אדם כמה נשי' והוא לאית ליה למיקס צספוקייהו ולכן אין לחשוב שלבן שהי' בעל ממון יתן לו בנותיו אם לא היה בידו לפרנסם אם כן צאמרו כי צמקלי עזרתיה היתה הכונה שלא היה בידו אז מקנה ולא לך לעשות מלחכה להרויח ולהתפרנס זה וענין העבודה צצביל רחל היה למוהר כמנהגם שהיו נותנים מוהר לאב שיתן את בתו כחומר אם מאן ימאן אציה לתתה לו כסף יסקול כמהר הבתולות ומה צאמרו אחר כך כי מכרנו היה שחצו בענותן שהיה המוהר יותר מן הראוי צצבילן: מן הראוי לשים לב לדברי רבינו הספורנו המלמדינו אורחות חיים. מנהג מוזר הונהג במחנה שומרי תורה ומצוות. שאפילו אין כלל מקור לפרנס, ואין מצב שהבעל יקיים את חובתו שהתחייב לאשתו מתחת לחופה בכתובה כשרה חתומה בשתי עדים נאמנים, שהוא יזון ויפרנס ויספק שאר וכסות. נישאים ומפילים את חובת הפרנסה על האשה. בימים כתיקונם ידעו שכל כבודה של בת מלך פנימה. היום, אכשר דרא, כך, שמי שמקיים את חובותיו, כמו שיעקב אבינו, למרות שקובע עיתים לתורה ולמרות שכשהוא לומד, מן הסתם כל זמנו קודש קדשים אך ורק ללימוד, הוא שייחשב "בעל הבית", פושט או אפילו שייגעץ. וההולך בטל ורכיל (שלא יובן לא נכון, לא כל מי שלומד בכולל הוא בליין, ישנם מאות אברכים שלומדים תורה לשמה כדבעי), שאפילו מילגה אינו מקבל, הוא נחשב לאברך. הדברים קשים, אבל אמיתיים. וזה לא מסתיים פה. היות שהוא אברך, הוא "מקמבן". הוא מוצא היתרים לאי תשלום או לקבל כל מיני הטבות, שבעצם אינו זכאי להם. בא יעקב אבינו ולימד אותנו, בודאי יש להמית עצמך באהלה של תורה, אבל לא על חשבון אחרים. לאחר שמילא כרסו בתורה בי"ד חזקה באהלה של תורה, הלך להכין עצמו לקיים, לא תוהו יצרה לשבת יצרה.